

Tekst Hrvoja Ivankovića oživio je u parku Umjetničke škole koja je još zaštićena od turističke vreve

Praizvedba "Viktorije od neprijatelja"

Bez Držića neće preživjeti ni festival ni Dubrovnik

Redateljica Ivica Boban nije zaobišla zavodljiva mlada tijela, ples, svirku i mačevanje, pa ni ljetni hit Despacito

Medu mladim glumcima najveće pohvale zaslužuju Jure Radnić, sposoban i za najveće izazove, te već prepoznati Romano Nikolić

Denis Derk
denis.derk@vecernji.net
ZAGREB

Čudesni svijet Marina Držića u godini kada se u Hrvatskoj uglavnom ne obilježava 450. godišnjica njegove smrti trijumfalno se vratio na Dubrovačke ljetne igre.

U monumentalnom parku Umjetničke škole, koji još nije zagađen agresivnom turističkom bukom i gdje mir remeti tek vjetar ili pokoji avion, praizvedena je predstava "Marin Držić - Viktorija od neprijatelja" za koju dramaturški koncept i oblikovanje teksta potpisuje Hrvoja Ivanković, a režiju i dramaturšku obradu neumorna Ivica Boban, istinska željezna lady hrvatskoga teatra.

Uz pomoć sjajnih suradnika, prvenstveno kostimografkinje Doris Kristić, ali i scenografa Miljenka Sekulića, skladatelja Ozrena Glasera, koreografkinje Nikoline Medak, oblikovateljice svjetla Vesne Kolarec i autora videoprojekcija Ivana Lušičića Ivica Boban ispričala je tužnu priču o Držićevu životu s pomoću i dalje krhkih biografskih činjenica, ali i Držićeva velebnoga djela nastalog u samo jedanaest godina, kako je to formulirao pjesnik Radovan Ivšić u pjesmi "Marin Držić ili bujica života" kojom predstava i završa-

Željezna lady našeg teatra
Rehabilitirala je Držića 450 godina nakon njegove smrti na festivalu koji može spasiti samo držićevska hrabrost

Ono što sjajni Ozren Grabarić radi u "Viktoriji" zaslužuje čitav esej o glumačkom umijeću

va. Uz požrtvovni ansambl i više nego dinamičnu predstavu u kojoj Ivica Boban koristi gotovo sve scenske mogućnosti, dakle i pjevanje i ples, mačevanje i sviranje, zavodljivu obnaženost mladih tijela i koketiranje s površnom današnjicom pa se u predstavi čuje i nezaobilazni Despacito, ali i Nezahvalno srce, os izvedbe je maestralni Ozren Grabarić.

Da je Grabarić odličan glumac, zna se odavno. Ali da je baš toliko dobar da se na Držićevu policentričnom jeziku obraća Dubrovčanima ne samo kao reinkarnacija slavnoga pisca, nego i kao Dugi Nos, Pomet, Stanac, Skup, Grižula, Remeta i Negromant u Arkulinu, nismo znali.

Požrtvovni ansambl

Ono što Grabarić radi u "Viktoriji" istinska je umjetnost i zaslužuje esej o glumačkom umijeću i samoprijegoru, a ne tek usputnu rečenicu u novinskom prikazu. I dok bi neki slave gladan glumac možda i svog Držića i najslavnije njegove junake vjerojatno i preinterpretirao, Grabarić nije prešao granicu koja glumačke prvosvećenike dijeli od glumačkih narcisoida. Grabarić ne voli sebe. On voli svoje likove.

U predstavi je Grabarić imao zdušnu pomoć festivalskog ansambla, čija su sidra u jezičnom i svakom drugom pogledu bili odlični Doris Šarić Kukuljica, Maro Martinović (kojeg je iz prvog reda gledao i otac, velikan glumišta Miše Martinović) i Branimir

Vidić Flika te Danijel Ljuboja. Što se mladih glumačkih snaga tiče, muški dio bio je za nijansu uvjerljiviji, pri čemu posebne pohvale zaslužuju Jure Radnić koji je apsolutno sposoban i za najveće glumačke izazove, kao i već prepoznati Romano Nikolić, a njima uz bok su i Mateo Videk, Robert Španić, Marin Klišmanić, Ugo Korani i Josip Brakus. Mlade glumice predvodila je Petra Svrtan strastveno se igrajući s Nikom Lasić, Glorijom Dubelj, Ivom Kraljević i Ivanom Gulin, a općoj razigranosti pridonijeli su i članovi dubrovačke glumačke družine Kolarin.

Nema svetih krava

Najveća prednost "Viktorije od neprijatelja" u tome je da njeni autori Ivanković i Ivica Boban Držiću nisu pristupili kao svetoj teatrološkoj kravi, nego su ga kontekstualizirali i osuvremenili, dokazujući da je s pravom najveći naš komediograf te da je u smrti pobijedio sve one moćnike koji su mu ometali rad i vjerojatno mu osigurali i prijevremenu smrt, poslavši je u Veneciju, simbolično rečeno, u čaši dubrovačke malvasije (koja se i te tako razlikuje od istarske malvasije). Držić je 450 godina nakon smrti rehabilitiran na festivalu koji se nalazi na dramatičnom raskršću i koji može spasiti samo držićevska lucidnost i hrabrost. Držić i danas, baš kao i prije, stoji na braniku umjetničke suštine Dubrovnik. Bez Držića Dubrovnik neće biti. ●